

Moldova György: Lefelé a lejtőn

Egy még fiatalos, a gondokban megszőkül ötvenhét éves asszony meséli:

– Mikor nyugdíjba mentem, úgy éreztem, kinyílt előttem a világ. Se kutyám, se macskám, csak magammal kellett foglalkoznom, megvalósítottam életem két nagy vágyát: vettem egy piros kalapot, és megtanultam síelni. A piros kalapot aztán elraktam a szekrény mélyére, mert a barátnőim „hamiskártyásnak” kezdtek becézni, tudniillik hogy tökre pirosat teszek, de a síelés fokozatosan a szenvedélyemmé vált.

A Normafa laposabb lejtőin kezdtem, a trénerem eleinte nem sokat várt tőlem, azt ajánlotta, hogy vegyek néhány erős edzést, és hagyjam abba, de én kitartottam, egyre meredekebb lejtőkre is kimerészkedtem, végül tavaly úgy döntöttem, hogy kimegyek Ausztriába, és megpróbálkozom a nagy alpesi pályákkal.

Befizettem egy kilencnapos tiroli útra, és vettem kéz alatt egy csodálatos egybeszabott kék síoverált, csupa zseb, csupa cipzár, térdben párnázva, bokában raffolva, mit mondjak, gyönyörű darab volt. És este – mert azért nem akartam túl sok szemtanút, ott álltam a tubenthali pályán. Istenem, én, Kovács Valéria a Népszínház utcából, hátsó udvar, csigalépcső, vettem egy mély lélegzetet, aztán elindultam. Az első szakasz simán ment, a nagy meredek előtt egy kis pihenőrészen megálltam egyet lihegni. De nemcsak lihegni kellett, hanem egyebet is, úgy látszik, felfázhattam, mivel a dolog igen sürgősnek látszott, már nem tudtam volna visszamenni a szállásunkra, körülnéztem, és nem láttam senkit, lekuporodtam. Egy baj volt, a szuper overálomat nem lehetett szétkapcsolni, csak egyben húzhattam le, a pulóvert a nyakamba, így válltól bokáig teljes natúr szépségemben mutatkoztam. Egyszóval lekuporodtam, és a költővel szólva a munka éppen dandárjában volt, mikor legnagyobb megdöbbenésemre a síléc megindult alattam – úgy látszik, rosszul vágtam le a hóekehelyzetet. Először csak szép lassan csúsztam, aztán felgyorsultam, és kísérteties sebességgel vágtattam lefelé a meredek lejtőn. Ha nem akartam kitörni a nyakam, fel kellett állnom és felvennem a szabályszerű testtartást, a pulóverem a nyakamban, a bugyi, az overál a bokámon. Mit mondjak, voltam már boldogabb is, végig azt hajtogattam magamban:

– Istenem, ha túlélem, adok ezer forintot az új Nemzeti Színházra.

Végül megcéloztam egy bokrot, a bokor már nem tudott kitérni, kifecamítottam a csuklóm, de az ép kezemmel végre fel tudtam húzni a bugyimat. A hegyi mentők értem jöttek, és lekísértek az elsősegélyhelyre.

A bőrkanapén egy öregfiú feküdt ideiglenes kötéssel a törött lábán, síléc roncsaival akkor gyújtottak be a kályhába. Míg az orvosra vártunk, beszélgetésbe elegyedtünk.

– Ön szintén kezdő, uram?

– Én, nagyságos asszonyom? Negyven éve síelek. Alsó-Ausztria többszörös lesiklóbajnoka vagyok, és most először sérültem meg.

– Mi történt?

– Ez maga volt a pokol, asszonyom. Siklok lefelé a pályán a magam nyugodt ritmusában, mikor mögülem felbukkan egy boszorkány, a pulóverje a nyakában, az overálja a bokáján, egyébként teljesen meztelen, még a vakbél-operációjának a helye is látszott – egyébről nem is beszélve. Üvöltve, teljes sebességgel elvágatott mellettem, annyira megdöbbsentem, hogy nekimentem egy fának. De csak kerüljön a kezembe ez a boszorkány. Ön is az ő áldozata volt, asszonyom?

– Én is – mondom, és eltöprengtem, hogy mennyi levonással adnák vissza a nyolcnapi üdülési díjat.